

PAMUK JESENI

„Gdje odoše smiješne riječi što se izležavaju na ovom grobu nadolazeće jeseni?

Da draga, pitam tebe!“

A ti ko po navici šutiš podbočenih ruku pod bradu nabacivši osmjeh što od zime stvara ljeto.

Kao da te nije briga za današnje sutra, niti za jučerašnje danas.

(. . .)

„Dragi, jesi li primjetio kako vrijeme sporo teče?“

Listovi ko po ofucanom običaju počinju da žute i da poprimaju smrad truhlog ništavila.

Još uvijek čujemo lavež požutjelih papira na policama prašnjavih biblioteka.

Pretpostavljamo, to je navika.

(. . .)

Pokušavamo otkriti maglu između prstiju dok sjedimo na klupi prozeblog parka.

Poigravamo se sa riječima bacajući poglede izmaglicama na rubovima nogavica slučajnih prolaznika.

Razmišljamo o svakoj sitnici ovog prepariranog dana u našim sjećanjima, drugačijeg od drugog.

Priznajem, kod mene napunjenog sa malo više pamuka ljubavi.

OTRCANI PURPUR

Tamni purpur preliva se u otrcano crnilo.

A baš tada najviše osjećamo beskonačnost zvijezda.

Imenom sopstvenim prorečen, svukoh ga i njime se zagruhu.

Zaredih se muzikom, a zavjetovah glasu svome: Bičuj zadnje nepce!

Vrisak dlanova ukrotio sam već sa prvim pogledima na sjećanje.

Ispovijedi čuju oči moje kad pred zrcalom zažmurim.

Ogrnuh se radosno postojanjem bez trajanja

i doznah Tajnu.

Ogledala više se ne bojim. Sada su čistija i brisana su ARF-om za staklo!

Pratiš me ali gubiš trag u raskrsnicama sjećanja.

Tražiš me da bi voljela???

Samo naprijed! Učini to!

Sretni me!

Slučajno!

Negdje!

TRI ŠOLJICE

Svaki čovjek posjeduje tri šoljice. Bijelu, crvenu i crnu.

Iz bijele šoljice pijemo uvijek iz tuđe ruke. Pitaju nas u rosnom jutru.

Jedan za drugim gutljaji se redaju dok se malehne usne umazane krvlju latičinih ruža lijeno otvaraju puštajući samo krike tišine.

Crvenom šoljicom premazanom slikama nekih zaboravljenih reklama i čvrsto obavijenom prstima desne ruke ispijamo tačno u podne. Onako, više iz navike nego iz potrebe.

Potreba je navika, pa iz te potrebe ispijamo naskap, tražeći još...još...još!

Često se desi da se uflekamo baš iz ove šoljice i onda u bijesu proklinjemo krojača sumnjive prošlosti za nekvalitetno odrađen posao. Krojač je kriv za naše fleke!

Duboko je pala noć. Stavljaju nam crnu šoljicu u drhtave ruke.

Prihvatamo, ne što želimo već što moramo. To je naša potreba na koju se navikavamo.

Prigušena svjetlost duboko u noć. Podrhtavaju sjene izbornih ruku i crna šoljica u njima.

Podrhtavaju i sjećanja na škrinju maskiranu paučinom zaborava.

U njima se skrivaju bijela i crvena šoljica. Za koji minut rezervisat ćemo mjesto i za crnu...

SAVSARA GRBAVE DOLINE

Vijest o događaju brzo se proširila. Ušla je u svaki kutak ove napačene doline.

Nažalost, nismo imali zvonara da nam odzvoni na vrijeme! Rekli su da je na godišnjem!

„Kakva je ovo tupa parodija?“ – pitaju se lica na ulici.

Kiša je ponovo počela plesati sambu na obližnjem krovu. Kakva idila noći!

Obližnja protrušla kafana ovoj slici davala je barokni stil.

„U tvome kraju žderu crknute mačke.“ – povika brkati poštar.

Izgužvana lica od alkohola i sivkastog dima baciše pogled na žutobradog konobara.

„Jesi li mu ti prijatelj ili neprijatelj?“ – upita hrapavi glas iz pozadine.

„Prijatelj, prijatelj!“ – reče poštar, reklamirajući uz osmjeh svoje izrešetane zube.

Vrijeme je opet stalo duboko u noć.

Kiša nastavlja da rominja po izglabanim olucima.

Daleko u daljini, u ovoj grbavoj dolini, čuje se još zvonjava čaša i graja lica bez lica.

INTRA MUROS

Nazirem slast beskrajno dubokog mira pustinjaka koji, zasjevši na grebenu planine, promatra kruženje svoje sjene omamljene u slastima ljubavnog hašiša.

Govoriš mi: „Divno je biti u visinama. Eho pravi društvo u samoći, a ti sam nižeš poteze kista po vazduhu od sreće.“

Budim se...

Noć je škripljiva i gola. Sramežljivo zuri u naša tijela tražeći grundirane slike što smo ih naslikali ne mareći za „glasove“ iza zida.

Ležeći pokraj mene pokazuješ profinjeno umijeće ljenčarenja dok nam sat otkucava.

Ponovo tonem u san...

„Poezija putovanja nije u odmoru od domaće monotonije!“ – reče Jozef i nestade u tišini.

Pred zoru me probudiše zvukovi vrana što pokušavaju da zamjene pijetla.

Jozef je nastavio da luta tihim ulicama natopljenih kišama na kredit. (MMF je naš sponzor)

Usred velikog kulturnog bankrota prebivamo na otoku kojeg zovu „Legija stranaca“.

OPTUZIJA ZVONA

U tvom brzom govoru punom višeslojnih riječi koji je bio svojevrsna parodija na uobičajeni stil partijskih govornika sjeckao sam vrijeme. A ono je prolazilo, ne mareći o tvojim besmislicama, niti o mom zanemarivanju tebe. Dok se vrijeme igralo sa nama i dok su tvoje usne dodirivale tijelo svakog slova, šuštal je u ušima sata nekakav tupi ritam vojničkih cokula...

Hehehe...

Nabacujem osmjeh na lice i klimajući glavom pravim se da te slušam.

Pružam ruku prema tebi tražeći dodir tvoga tijela. Igra se nastavlja...

Neusmjerena emocija koja se mogla skrenuti s jednog predmeta na drugi kao plamen acetilenske lampe u ovoj sobi što je svjedok nepostojećeg zločina biva zaustavljena.

Ding...Dong...

Zvono na vratima prekida misao... Vraća ruku tijelu...

Vrijeme je nastavlja svoje tapkanje ka beskonačnosti...

ANTAGONIZAM LJUBAVI

U morskim špiljama kriju se puževi.

Njihove kućice obljepljene su posterima žudnje.

Tragao sam za jednom preko mikroskopa. Bila je oglabana plavom korozijom.

Njen dimnjak, ne tako graciozan kao njen krov, izbacivao je uz krike tisine kružičasti dim.

Pitao sam se jel to moja draga potpalila vatru u kaminu?!

Minula sjećanja ponikla su da se i danas divim tom trenu izigravanja vodenog folklora

što u inat nebeskom svodu pravi stotine kružića. Cinički pokušaj da se ulovi riba u letu.

Pitam ovaj sat bez otkucaja: „Je li vječnost put ovih kružića što lebde do površine mora?“

Tražim glas od tišine: „Smrt je lijepa, jer boravi u tijelu moje drage.“

Moje „ja“(1/1 vlasnik) traži odgovor: „Hoće li besmrtna duša ljubavnog antagonizma preživjeti u sjeni morskog kružića?“

NOĆIMA, KAŽU, LUTAJU VOZOVI

Noćima, kažu, lutaju vozovi... Ja svoj izgubih u trenu!
Sat je jos uvijek stvarao buku u sobi u kojoj si ti pravila tišinu.
Spokojni dusi bili su ti bend kojem sam bio jedini fan.
Priznajem i danas sam!
Zidovi ispred mene isti su kao i onu noć kada si pravila mjesec...
Zvijezde... Imale su tako očaravajuću svjetlost raja. Neodoljivo!
Osmjeh tvoj uhodi me bez prestanka. Mislim da radi za CIA-u.
Pruga koja vodi ove naše vozove skirla se u tamu.
Nema više mašinovđe...skretničara...Pruga je ostala pusta.
Busenje zaborava prekrilo je ime tvoje...
A noć je ponovo tu, da me uspava lažnim pričama o osobi iz bajke.

PLOVIDBA

Sasvim blizu groblja a nadomak mora žive njih dvoje.

Ona večeras ima špansku frizuru i japanske minduše,
očito je još u trendu modni globalizam...

A on ribar koji na meniju voli pečenu kokoš sa umakom od italijanskih gurmana.

— Promijeni frizuru!

— Zašto, dragi?

— Ne zovi me dragi.

— Zašto, dragi?

— Stavi običnu frizuru!

Večeras je posebna noć. Večeras more je nemirno.

Večeras na groblje nose vijenac od vještačkog cvijeća... Isplovljavaju u zoru.

LJUBAVNA ENTRATA

Godina se navršila od njihova vjenčanja, u septembru.

Vjenčanje koje je izbljedilo čekajući kumove.

Umornim mehanizmom prilagođavanja ubjedio je sebe da je san ispunjen.

Uz tihi povjetarac na njegovom pragu došlo je i pitanje od nje: Uzimaš me?

On je oborio oči i rekao: Nije uobičajeno da se važne odluke donose naglo... Pristajem!

KIKOT KNJIGA

Hiljadugodišnja slika Heraklita obuđavila je na zidu od stajanja.

Zid se navikao na nju, a ona na njega. Navika je to iz prisile!

Kreolskim stilom upakovana je idila ove noći u note Elijasa Regulesa.

Šutiš dok prilaziš radiju i pronicljivim pogledom stavljaš prst na OFF.

Tišina preuzima prepričavanje Hiljadu i jedne noći sa obližnje drvene police.

Prati je lepet tvog ljubičastog šala što klepeče po krvavim daskama Indartea.

Prelaziš raširenim rukama po koricama knjiga dok mi prilaziš *tanano*.

Stavljaš kažiprst na jednu knjigu u tvrdom povezu o seksualnim običajima balkanskih naroda.

Šapućeš mi tiho: "Ovo je naš zajednički san neuvjetovan daljinom.

Ovo je naša očigledna obaveza, da prihvatimo san izgraviran univerzumom!"

KREATIVNO IŠČEKIVANJE

Promrznut u monaškoj rizi od 100% coton-a čekam tvoj dolazak.

Iščekujući u ovoj nemilosrdnoj noći miris koji bruji na formalin.

I satne kazaljke tiho pjevuje pjesme o našem susretu.

Čežnja se rada u slikara koji dekorira sahrane nježnog djetinjstva.

Njegov dlan na kistu vruć je od mase pristisnutog vremena

Podešava alarm da ovo bude slika za znojan san.

KORACI RASPOZNAVANJA

Stojim u mjestu dok mi noge podrhtavaju.

Umoran sam, i od snova i od maštanja o zlatnom sutra.

Znam, putnik sam sudbinskoga tapkanja u hrđavom krugu.

Povijen u klupko kolutam se od straha mačke života što kandžama vreba.

Valjda po navici od želja koje više ne želim. Valjda od osjećaja kojeg više ne osjećam.

(. . .)

Kakve su misli u sumornu zimu gdje grane ogoljele od snjega hude?

Zapitan tupim bolom koji izvire iz grudi, grabeći kiseonik što ga i drvo neće.

Proklinjem suhu stabljiku gdje se pod zemlju savija, iskazujući stovanje pred praznike kiča.

A...valjda je i to navika, kao i zujanje u ušima od obećanja koja nestaju u topotu nadolazećeg voza.

(. . .)

Nikud' ne idem, stojim u mjestu i posmatram kako odmiče.

U prstima gnječim suhi duhan kao iz potrebe za dimom u zraku.

Kažu i želja je potreba... I navika je potreba...A šta je voz?

PR

DIOGEN pro kultura
<http://diogen.weebly.com>

MaxMinus magazin
<http://maxminus.weebly.com>

DO NOT COPY